

Нагачевська Ю. С. Уголовно-правовая характеристика торговли женщинами с целью сексуальной эксплуатации

Установлено, что родовым объектом рассматриваемого преступления являются общественные отношения, обеспечивающие свободу, честь и достоинство личности. Основным непосредственным объектом торговли людьми являются общественные отношения, обеспечивающие свободу человека. Дополнительный обязательный непосредственный объект преступления отсутствует. При торговле женщинами с целью сексуальной эксплуатации предметом общественных отношений, на которые посягает преступление, является свобода женщины совершать поступки согласно своего сознания и воли. Торговля людьми является преступлением с формальным составом.

Ключевые слова: *торговля женщинами с целью сексуальной эксплуатации, сексуальная эксплуатация, криминально-правовая характеристика торговли женщинами, оперативно-розыскная деятельность.*

Nagachevska Y. S. Criminal legal description of women trafficking for sexual exploitation

It is established that generic object analyzed crime are the social relations that give you the freedom, honor and dignity. The main direct trafficked social relations that provide the freedom of man. Additional mandatory direct object of the crime is missing. While trafficking in women for sexual exploitation subject of social relations, which infringes crime is freedom of women to exercise acts according to his conscience and will. Human trafficking is a crime of formal composition. In our country, human trafficking is a crime under Art. 149 of the Criminal Code, which establishes liability for up to fifteen years in prison, depending on the circumstances of the commission of the crime. However, to enhance the value to society of dealing in human beings, in our opinion, this issue should be fix in the Constitution of our country.

Key words: *women trafficking for sexual exploitation, sexual exploitation, criminal legal description of trafficking, operativer-search activity.*

Стаття надійшла 28 жовтня 2014 року

УДК 343.22 (477)

О. Ф. Пасска

**ЗАХОДИ
КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ
ЩОДО ЮРИДИЧНИХ ОСІБ:
ОКРЕМІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ**

Здійснено аналіз регламентації заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб у законодавстві України, досліджено погляди нау-

ковців щодо доцільності запровадження таких заходів, їх співвідношення з можливою кримінальною відповідальністю юридичних осіб, проблеми, які спричинені доповненням Кримінального кодексу України розділом XIV-1, а також напрями вдосконалення кримінального законодавства щодо визначення підстав застосування вказаних заходів, видів злочинів, за які вони можуть вживатися, підстав звільнення юридичних осіб від застосування заходів кримінально-правового характеру тощо.

Ключові слова: кримінальне законодавство, суб'єкт злочину, юридична особа, кримінальна відповідальність, заходи кримінально-правового характеру.

Постановка проблеми. Сучасний розвиток економічних відносин і у світі, і Україні зокрема, а також євроінтеграційний напрям розвитку нашої держави, засвідчує необхідність звернутися до переосмислення теоретичних положень щодо сутності юридичних осіб із метою найбільш ефективного застосування цього правового інституту в нових умовах.

Значний, подекуди негативний, вплив юридичних осіб на суспільні відносини зумовлює потребу в ефективних засобах впливу. Наявних засобів в окремих випадках виявляється недостатньо. Це, своєю чергою, підтверджує необхідність кримінально-правової регламентації діяльності юридичних осіб, зокрема за допомогою запровадження заходів кримінально-правового характеру щодо цих суб'єктів.

Відповідно, одним із завдань, яке, на нашу думку, потребує опрацювання є теоретичне осмислення положень розділу XIV-1 «Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб», яким доповнено КК України згідно із Законом від 23 травня 2013 року № 314-VII [1] з урахуванням змін, внесених Законом від 15 квітня 2014 року № 1207-VII [2].

Стан дослідження. Окремі питання відповідальності юридичних осіб досліджувалися багатьма науковцями. Вивченню кримінальної відповідальності юридичних осіб присвятили свої праці багато і російських учених, зокрема: О. Ю. Антонова, П. Н. Бірюков, Б. В. Волженкін, С. І. Келіна, А. С. Нікіфоров, І. В. Сітковський, і науковців інших держав, серед яких: Р. Дебський, Я. Гаруш-Риба, Б. Янковська, Б. Мік, В. Радецкий та ін. Однак у вітчизняній науці цьому питанню приділено недостатньо уваги. Лише окремі аспекти цієї проблеми висвітлювались у працях таких дослідників, як: Р. В. Вереша, О. О. Дудоров, В. К. Гришук, І. В. Красницький, О. О. Михайлов, А. С. Нерсесян, А. С. Політова, В. М. Смітєнко, В. С. Сотніченко, А. М. Ященко та ін.

Дехто з вказаних науковці розглядали цю проблему з погляду визнання юридичної особи суб'єктом злочину, а не з огляду на застосування до них заходів кримінально-правового характеру, інші ж – із позиції доцільності запровадження таких заходів загалом. Це, своєю чергою, доводить необхідність подальших наукових досліджень положень зазначеного розділу КК України.

Метою цієї статті є аналіз положень розділу XIV-1 «Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб», опрацювання позицій науковців стосовно доцільності запровадження таких заходів, а також якості окремих положень цього розділу.

Виклад основних положень. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб» від 23 травня 2013 року № 314-VII та Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII безперечно є актуальними, оскільки дозволяє на законодавчому рівні певним чином привести у відповідність до взятих Україною на себе міжнародно-правових зобов'язань положення чинного Кримінального та Кримінального процесуального законодавства в частині відповідальності юридичних осіб за вчинення суспільно небезпечних діянь.

Зважаючи на загалом позитивну оцінку вказаних змін та доповнень у КК України, акцентуємо на положеннях, щодо яких виникли певні зауваження та пропозиції:

1. Не зрозумілою видається позиція законодавця щодо обрання моделі кримінально-правового реагування на суспільно небезпечні посягання юридичних осіб. Цілком зрозуміло, що автори зазначених законів, з одного боку, мали на меті виконати взяті Україною міжнародно-правові зобов'язання, з іншого, – врахувати традиції вітчизняного кримінального права. Однак такі поспішні новели видаються ще більш суперечливими, ніж визнання за юридичною особою статусу суб'єкта злочину.

Як зазначає Ю. В. Шинкарьов, новелізація чинного законодавства в ракурсі встановлення заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб спричинила більше запитань, ніж відповідей [3, с. 96].

Слушною з цього приводу видається думка В. Тація, В. Борисова та В. Тютюгіна, які зазначають, що запровадження кримінальної відповідальності юридичних осіб в Україні можливе лише після схвалення

на доктринальному (науковому) рівні цієї концепції, вироблення механізмів її впровадження до всіх інститутів кримінального права, розроблення теоретичної моделі нового КК України, сформованого на концепції визнання суб'єктами, що підлягають кримінальній відповідальності, і фізичних, і юридичних осіб [4, с. 4].

З огляду на це, спірною є позиція законодавця щодо використання такого поняття, як «заходи кримінально-правового впливу щодо юридичних осіб». Зважаючи на історично сформовані традиції доктрини кримінального права України, доречним було б визнання за юридичною особою статусу суб'єкта злочину та приведення у відповідність до цього всіх інших інститутів та понять КК України.

Як зазначається у наукових публікаціях, незрозуміло – чи є вони (заходи кримінально-правового характеру) окремою формою реалізації ретроспективної кримінальної відповідальності, чи взагалі це абсолютно окреме правове явище [3, с. 97].

Позиції науковців, які підтримують доцільність застосування до юридичних осіб саме заходів кримінально-правового впливу, не переконливі. Так, В. А. Мозгова та Д. В. Ульянов вважають, що заслуговує на підтримку позиція законодавця, що за вчинення злочинів до юридичних осіб повинні застосовуватися не покарання, а «заходи кримінально-правового характеру». На їхню думку, в світлі введення інституту проступків, доречною є підтримка пропозиції О. О. Книженка стосовно форми кримінально-правового впливу, до якого належать: покарання (за вчинення злочинів фізичними особами); кримінальні стягнення (за вчинення проступків фізичними особами); примусові заходи медичного характеру та примусове лікування; заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб [5].

Однак виникає думка, що використання саме такого поняття є спробою законодавця завуалювати кримінальну відповідальність юридичних осіб. Від зміни поняття зміст кримінально-правового реагування держави на протиправну діяльність юридичних осіб не змінюється. Цю позицію у своїх публікаціях підтримують й інші автори [6, с. 190–191].

Крім того, зауважимо, що у КК навіть не вказано, що саме потрібно розуміти під поняттям «заходи кримінально-правового характеру». Очевидно, що необхідно дати його визначення безпосередньо у Законі.

2. Спірним видається положення п. 3 ч. 1 ст. 96-3 КК в частині визнання однієї з підстав застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру у випадку вчинення її уповноваженою особою від імені юридичної особи будь-якого із злочинів, перед-

бачених у статтях 258–258-5 КК України. Проблема, з огляду на зазначене, виникає у тому, що сам факт учинення уповноваженою особою від імені особи юридичної злочинів так званого терористичного спрямування, навіть за умови, що такі дії вчинено не на користь юридичної особи, є підставою для застосування до останньої таких заходів.

Як видається, до юридичних осіб заходи кримінально-правового характеру повинні застосовуватись у випадку вчинення керівником юридичної особи, її засновником, учасником, іншою уповноваженою особою самостійно або у співучасті, у межах своїх повноважень, від імені та в інтересах юридичної особи винного суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого Кримінальним кодексом України. Відповідно, лише у випадку вчинення дій фізичною особою уповноваженою діяти від імені й на користь юридичної особи можна говорити про можливість відповідальності юридичної особи, оскільки лише за таких умов дії фізичної особи можуть визнаватися діями юридичної особи.

Світова практика та чинні міжнародно-правові акти, що стосуються відповідальності юридичних осіб підтримують саме таку позицію.

Крім того, положення цієї статті із незрозумілих причин обмежують можливість застосування цих заходів випадками вчинення одного із злочинів, передбачених ст. 96-3 КК України. Як видається, заходи кримінально-правового характеру можуть застосовуватись за значно ширший перелік злочинів (наприклад, за злочини у сфері господарської діяльності, докілья тощо). Чим керувався законодавець під час визначення переліку суспільно небезпечних діянь, за вчинення яких юридичні особи підлягатимуть заходам кримінально-правового характеру, не зрозуміло.

Тому необхідно визначити у КК, зважаючи на зміст діяльності юридичних осіб, вичерпний перелік злочинів, за вчинення яких вони підлягатимуть заходам кримінально-правового характеру.

3. Видається за необхідне передбачити у КК України положення, яке б вказувало на те, що застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру не виключає притягнення до відповідальності винних фізичних осіб. Крім того, факт учинення фізичною особою злочину від імені та на користь юридичної особи може бути встановлений виключно обвинувальним вироком суду, який набрав законної сили. Відповідно, і провадження щодо юридичної особи повинно розпочинатися саме з моменту набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо винної (винних) фізичної особи.

4. Розглянемо випадки, коли юридична особа повинна підлягати заходам кримінально-правового характеру за злочин, який учинено у результаті ухвалення рішення її колегіальним органом управління. Зазначимо, що це питання є дискусійним щодо відповідальності самих фізичних осіб і також воно не знайшло однозначного вирішення, адже притягнути до відповідальності колектив загалом не видається можливим. Як видається, способом вирішення цієї проблеми може бути: по-перше, відповідальності повинна підлягати кожна окрема фізична особа, яка у межах своїх повноважень, брала участь в ухваленні колегіального рішення, у результаті якого було вчинено суспільно небезпечне діяння, передбачене КК України, незалежно від кількості осіб, які входять до колегіального органу, з урахуванням положень ст.ст. 26–31 КК України; по-друге, відповідальності не підлягають члени колегіального органу, які голосували проти ухвалення такого рішення, утримались або не голосували; по-третє, ступінь вини, характер дій та інші обставини, котрі мають значення для кваліфікації діяння, повинні бути встановлені щодо кожної службової особи, яка брала участь в ухваленні такого колегіального рішення; по-четверте, юридична особа підлягає заходам кримінально-правового характеру після набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо винних фізичних осіб, які брали участь в ухваленні колегіального рішення, якщо буде доведено, що це рішення було ухвалено відповідно та достатньою кількістю голосів для його правомочності.

5. Певного уточнення потребують положення статті 96-4 КК України. Зважаючи на назву закону та підстави застосування заходів кримінально-правового характеру, у змісті цієї статті потрібно вказати, що такі заходи можуть застосовуватись судом до юридичних осіб, а не до підприємств, установ чи організацій, як це зазначено в статті. Це дасть змогу привести положення КК до використання єдиної термінології. Окрім того, слухною у цій статті була б вказівка на те, що заходи кримінально-правового характеру можуть застосовуватись судом до юридичних осіб незалежно від організаційно-правової форми, оскільки аналіз законодавства зарубіжних держав свідчить про те, що види юридичних осіб у країнах, зокрема і в державах ЄС, різні. Це, своєю чергою, дасть змогу поширювати положення цієї статті на ті юридичні особи (наприклад, іноземні, що діють на території України), вид яких законодавством України не передбачено.

Крім того, зауважимо на необґрунтованості, або ж певній передчасності передбачення можливості застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб публічного права.

6. Не коректно сформульовано назву статті 96-5 КК України «Підстави для звільнення юридичної особи від застосування заходів кримінально-правового характеру», оскільки зі змісту статті очевидно, що йдеться не про підстави, а про єдину підставу звільнення у зв'язку із завершенням строків давності, в цьому випадку, застосування заходів кримінально-правового характеру.

Окрім того, видається за можливе застосовувати до юридичних осіб й інших підстав звільнення. Зокрема, такою підставою цілком могло б бути примирення винного (юридичної особи) з потерпілим. Зважаючи на це, доречним видається доповнення КК України статтею, яка б передбачала підставу звільнення юридичної особи від застосування заходів кримінально-правового характеру у разі вчинення нею вперше злочину невеликої або середньої тяжкості, примирення з потерпілою особою та відшкодування завданих збитків та/чи усунення заподіяної шкоди.

7. Не вирішено питання у КК України щодо застосування кримінально-правових заходів до юридичних осіб під час злиття, приєднання, поділу, виділення чи перетворення.

Одним із можливих варіантів вирішення цієї проблеми є передбачення у КК статті, яка б визначала, що під час злиття декількох юридичних осіб, однією з яких є юридична особа, котра вчинила злочин, чи перетворення такої юридичної особи з одного виду в інший застосуванню заходів кримінально-правового характеру підлягає новостворена юридична особа. Під час приєднання юридичної особи, яка вчинила злочин, до іншої юридичної особи заходам кримінально-правового характеру підлягає юридична особа, котра здійснила приєднання. Під час поділу юридичної особи, яка вчинила злочин, або під час виділення зі складу такої юридичної особи однієї або кількох юридичних осіб заходам кримінально-правового характеру за вчинення злочину підлягає та юридична особа, до якої перейшли права та обов'язки, майно, у зв'язку з якими був учинений злочин. У разі, якщо таку особу неможливо встановити, заходам кримінально-правового характеру підлягають усі зазначені реорганізовані юридичні особи.

8. Не вирішено питання у КК і щодо застосування заходів кримінально-правового характеру до юридичних осіб у разі, якщо уповноважена фізична особа, яка діяла від імені та в інтересах юридичної особи, під час учинення злочину була не виконавцем, а іншим співучасником (організатором, підбурювачем чи пособником).

Для вирішення цього питання можливим варіантом є передбачення у Законі положення, згідно з яким залежно від характеру дій керівника юридичної особи, її засновника, учасника, іншої уповноваженої

особи юридична особа підлягає застосуванню заходів кримінально-правового характеру як виконавець, організатор, підбурювач або пособник злочину.

9. Дещо не зрозумілими видаються положення ст. 96-7 КК щодо визначення розмірів штрафу як заходу кримінально-правового характеру до юридичних осіб. Згідно з положенням вказаної статті суд у разі, якщо неправомірну вигоду не було одержано або її розмір не можливо обчислити, може застосувати до юридичної особи штраф у розмірі від 5 тис. до 75 тис. н.м.д.г. Однак, якщо проаналізувати положення ст. 53 КК України, яка передбачає розміри штрафу для фізичної особи, на практиці може виникнути ситуація, за якої розмір штрафу може для фізичної особи бути значно більшим від розміру штрафу, що може бути застосований для юридичної особи.

Як справедливо з цього приводу зазначає Р. В. Мінін, максимальний розмір штрафу, що встановлюється для організацій, повинен у декілька разів перевищувати розмір штрафу, який застосовується для фізичних осіб [7, с. 166].

Тому варто було б передбачити у КК, зокрема у ст. 96-7, більші розміри штрафу як кримінально-правового заходу для юридичної особи або ж зробити їх кратними до штрафів, передбачених для фізичних осіб (наприклад, у п'ятикратному розмірі).

Також, необхідно було б передбачити у КК положення, щодо можливості та правил заміни штрафу на інший захід кримінально-правового характеру в разі його несплати.

10. З огляду на положення ст. 96-9 КК України ліквідація юридичної особи як захід кримінально-правового характеру безальтернативно застосовується у випадку вчинення її уповноваженою особою будь-якого із злочинів, передбачених ст.ст. 109, 110, 113, 146, 147, 160, 260, 262, 258–258-5, 436, 437, 438, 442, 444, 447. Як видається, ліквідація юридичної особи у цьому випадку повинна застосовуватись судом як крайній захід лише за вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину та полягати у примусовому припиненні діяльності юридичної особи з настанням наслідків, передбачених чинним законодавством. Крім того, у цій статті варто було б зазначити, що ліквідація юридичної особи признається тільки у тих випадках, коли суд визнає, що тяжкість учиненого злочину унеможливує збереження вказаної юридичної особи.

Крім того, можна було б передбачити можливість застосування такого заходу кримінально-правового характеру лише до філії (представництва) юридичної особи.

11. Доречно передбачити у КК норму, яка б визначала обставини, котрі пом'якшують чи обтяжують заходи кримінально-правового характеру, що застосовуються до юридичних осіб, а також підстави звільнення юридичної особи від відбування заходів кримінально-правового характеру (наприклад, на підставі завершення строків давності виконання обвинувального вироку).

12. Назва ст. 96-11 КК не повною мірою відповідає змісту цієї статті, оскільки у назві зазначено про застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру за сукупністю злочинів, хоча у статті йдеться, окрім того, ще й про застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру за сукупністю вироків (ч. 2). Тому назва статті повинна була б бути такою: «Застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру за сукупністю злочинів та сукупністю вироків».

Висновки. Запровадження кримінально-правових заходів щодо юридичних осіб не просте, однак важливе зрушення доктрини кримінального права із стану стагнації. Звісно впродовж перших років втілення положень розділу XIV-1 КК України на практиці виникне значна кількість проблем, однак, як видається, іншого шляху немає. У статті здійснено спробу наголосити на найбільш очевидних проблемах у регламентації кримінально-правових заходів щодо юридичних осіб. Однак наукова дискусія з цього приводу триватиме ще довго. Це, своєю чергою, створює широке поле для подальших наукових досліджень у галузі кримінального права.

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб: Закон України від 23 травня 2013 року № 314-VII // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 12. – Ст. 183.

2. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України: Закон України від 15 квітня 2014 року № 1207-VII // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 26. – Ст. 892.

3. Шинкарьов Ю. В. Правовий аналіз окремих новел законодавства про кримінальну відповідальність / Ю. В. Шинкарьов // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного ун-ту імені Г. С. Сковороди. – Серія «Право». – Вип. 21, 2014. – С. 96–100.

4. Тацій В. Стабільність як умова ефективності законодавства України про кримінальну відповідальність / В. Тацій, В. Борисов, В. Тютюгін // Голос України. – № 66 (5566). – 5 квітня 2013 р. – С. 4–5.

5. Мозгова В. А. Про перспективи запровадження в Україні інституту кримінальної відповідальності юридичних осіб / В. А. Мозгова, Д. В. Ульянов //

Проблеми впровадження кримінальної відповідальності юридичних осіб: матеріали Всеукраїнської науково-практичної Інтернет-конференції (1–14 квітня 2013 р., Харків) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ivpz.org/nternet-konferents-ya-2013>

6. Нерсесян А. С. Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичної особи: аналіз нового законопроекту / А. С. Нерсесян // Вісник Вищої ради юстиції. – 2013. – № 2 (14). – С. 181–192.

7. Минин Р. В. Институт уголовной ответственности юридических лиц в России: проблемы обусловленности и регламентации: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Р. В. Минин. – Тюмень: Тюменский государственный ун-т, 2007. – 193 с.

Пасека А. Ф. Мери уголовно-правового характера для юридических лиц: отдельные проблемные вопросы

Анализируется регламентация мер уголовно-правового характера относительно юридических лиц в законодательстве Украины, исследуются взгляды ученых относительно целесообразности внедрения таких мер, их соотношения с возможной уголовной ответственностью юридических лиц, проблемы, вызванные дополнением Уголовного кодекса Украины разделом XIV-1, а также направления усовершенствования уголовного законодательства относительно определения оснований применения указанных мер, видов преступлений, за которые они могут применяться, оснований освобождения юридических лиц от применения мер уголовно-правового характера и тому подобное.

Ключевые слова: уголовное законодательство, субъект преступления, юридическое лицо, уголовная ответственность, меры уголовно-правового характера для юридических лиц.

Pasyeka A. F. Criminal law measures against legal entities: individual problematic issues

The work analyzes implementation of criminal law measures against legal entities in the Ukrainian legislation, as well as the condition of the legislation pertaining to this issue and the ways of its improvement.

In particular, it is emphasized that the contemporary development of economic relations both in the world in general and specifically in Ukraine, as well as the euro-integration vector of development of our country attest to the necessity to reconsider the theoretical provisions concerning the essence of legal entities aiming at the most effective implementation of this legal institution under the new conditions. The vital (and at times negative) impact that legal entities have on social relations, calls for effective means of influence, including criminal law ones.

Attention is drawn to the fact that adding Chapter XIV-1 to the Criminal Code of Ukraine is mostly viewed positively. However, given the novelty of the changes, it is important to describe the most essential individual drawbacks of the effective criminal legislation pertaining to the regulation of criminal law meas-

ures against legal entities, among which the following may be singled out: imprecision in determination of reasons for implementation of such measures; lack of legislative definition of the notion of criminal law measures; unreasonably low level of fine as a criminal law measure; imprecision in definitions of individual terms and notions, etc.

On the basis of the analysis, a number of changes and amendments to the criminal legislation were suggested. Besides, a conclusion was drawn that further scholarly research into the issue has good potential.

Specific offers as to possible solution to issues connected with introduction of criminal responsibility of legal entities to domestic criminal legislation have been formulated.

Key words: criminal legislation, crime subject, legal entity, criminal responsibility, criminal law measures.

Стаття надійшла 14 жовтня 2014 року

УДК 343.123

О. Л. Хлистун

ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДРОЗДІЛІВ КАРНОГО РОЗШУКУ В ПОПЕРЕДЖЕННІ КВАРТИРНИХ КРАДІЖОК: ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИЙ АСПЕКТ

Розглянуто діяльність підрозділів карного розшуку в попередженні вчинення квартирних крадіжок із використанням сил, засобів і заходів оперативно-розшукової діяльності.

Запобігання злочинам є одним із пріоритетних напрямів у діяльності кримінальної міліції та її складового підрозділу – карного розшуку. Зокрема, у п. 1 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» зазначено, що підрозділи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, зобов'язані у межах своїх повноважень відповідно до законів, що становлять правову основу оперативно-розшукової діяльності, вживати необхідних оперативно-розшукових заходів щодо попередження, своєчасного виявлення і припинення злочинів та викриття причин і умов, які сприяють їх учиненню, здійснювати профілактику правопорушень. Це – об'єктивна закономірність. Суспільство вимагає надійного захисту своїх прав та інтересів.

Ключові слова: карний розшук, оперативний підрозділ, оперативно-розшукові заходи, квартира крадіжка, попередження злочинів.

Постановка проблеми. Запобігання злочинам як один із пріоритетних напрямів у діяльності кримінальної міліції та її складового